

Slovo o studentskom domu..

Vec u srednjoj skoli imao sam priliku da boravim u internatu(domu). Tesko se bilo naviknuti na takav pristup zivota,kada naviknete na mir i onda do ete u situaciju da spavate sa pet ili vise ljudi u sobi.Da tesko je naci mir i inspiraciju,vrijeme je bilo raspore eno a mozda bolje da nije bilo tako.Na hranu sam posebno osjetljiv,nikad se nisam mogao naviknuti na tu njihovu izhranu,na neke stavri koje sam gledao dok rade kuhari ili kuharice.Zivot me kasnije doveo u Sarajevo,veliki grad.Tu sam odlucio nastaviti svoje skolovanje.Olucio sam se za zivot u studentskom domu.Prvi susret sa domom cinio se posebnim.Usao sam da se zaduzim bilo je stvarno opustajuće,tu sam se prvi put sreo sa upravom bili su izuzetno raspoloženi i nasmijani.Takav docek nisam ocekivao,mislio sam da cu zateci preozbiljna lica,koja ce mi u ruke dati neke formulare da popunim i to je to,ali nije bilo tako.Osmijeh je zracio tom prostorijom,i ako sam ko zna koji taj dan oni su bili raspoloženi i spremni da se nasale i popricaju.Tek nakon par dana sam dosao tu uselio se spremio stvari u ormar i poceo se upoznavati sa zivotom jednog studenta.Prvi put na rucak sam otisao treci dan svog studiranja,jer tek tad sam uskladio neke obaveze i uspio doci do kuhinje.U to vrijeme bila je prazna dosao sam nekako pred kraj vremena za rucak.Usao sam zbunjeno,otisao na kraj linije gdje se daje kartica jer nisam znao na koji nacin da uzmem rucak.Tu sam takodjer bio iznenadjen pristupom,kuhar me odmah pozvao i objasnio sve vezano za korištenje kuhinje,uzimanje hrane o ostalo.Nakon par dana otisao sam i do poligona sjeo sam na tribinu jer novi sam tu,pa pomislih moje je da sjedim i gledam kako stariji igraju,ali i tu sam naisao na bratski pristup,ljudi su dopustili da igram fudbal kao i svi brucosi sto je za mene bilo iznenadjujuće.Vremenom sam upoznavao i studente iz udruženja sa kojim sam pricao o domu i pravima koja imamo.Sve mi je lijepo objasnjeno.Poceo sam koristiti i citaonicu,tu nalaze mir oni koji zele da citaju,a sobe su vise za rekreaciju i tihu muziku.Nakon nekog vremena prolazeci studentskim hodnikom ugledao sam obavjest o otvaranju mesdzida za klanjace,bio sam pozitivno iznenadjen,tad sam shvatio da je dom na Bjelavama mjesto za svakog od nas te da mozemo izraziti svoju licnost bas onakvu kakva jeste.Mama me cesto zvala posto zna da sam osjetljiv na hrani kako jedem,a ja nikad zadovoljnije nisam pricao sa njom.Hvalio sam na sav glas gdje god sam stigao,hranu i domsku kuhinju.Vec nakon mjesec dana kada sam dosao kuci poceli su govoriti kako sam se i udebljao a ja bi onda poceo pricati kako se moras udebljati kada jedes svu tu pazljivo spremljenu hranu.Imao sam potrebu da odem do uprave da bih ispravio jednu stvar koja mi smetala,ali sam to odgadjao,opet bojeci se kakav cu odgovor dobiti da li ce imati vremena da me saslusaju jer tih dana ruke su im bile pune posla otvaranjem novog pavijona.Ali docekan sam hvala Bogu,moja prica je saslusana uz rijeci ne brini se rijesit cemo to.Na ulazu u kuhinju uvijek me cekalo posebno zadovoljstvo kada u teskom danu sretnete nasmijanu zenu,koja vas gleda ocima majke.To mi davalo snagu jer dosta je bilo namrgodjenih faca tokom dana.U nasem lijepom bifeu danima se siri sala,nasmijana lica onih koji tu rade naseg dobrog Hazima i ostalih uposlenika.Upravi nije bilo mizerno piti kahvu sa studentima,studentima nije bilo mrsko ujutro kad krenu na fakultet pozdravit tetku koja je brisala hodnike.Tu smo svi postali jedan veliki kolektiv,kolektiv koji vode mladi ljudi.Veliko zadovoljstvo je biti dio tog kolektiva.